

MUHABBET KUŞU

Mustafa SOYUER

Süleyman o akşam eve geldiğinde Yâren’de bir gariplik sezdi. Şakımıyor, kanat çırpıyor, eve döndüğü için sevinmiyordu. Oysa daha anahtarın sesini duyduğunda şakımaya başlar, onu kapıda karşılardı. Bugünse kafesine tünemiş, suratını azdırıp öylece duruyordu.

Süleyman şaşırıldı bu duruma. “Allah korusun hasta mı ki acaba?” diye düşündü. Kafesi kontrol etti. Sabah işe gitmeden evvel tamamladığı yeme, suya hiç dokunmamıştı. Eliyle gövdesini yokladı, Sıcaklığı normaldi, hasta olamazdı. Mavi tüylerini okşadı. Konuşmak istedi, karşılık alamadı. O konuştuğunda Yâren çehresini daha da azdırdı.

“Niye böylesin, bir kabahatim mi oldu sana karşı?” dedi, Süleyman usulca:

Yaren durup dururken birden hiddetlendi:

“Ben artık burada yaşamak istemiyorum.”

“O da nereden çıktı şimdi?”

“Nereden çıktıysa çıktı, bütün ömrümü bu kafeste tamamlamak istemiyorum, hürriyetimi istiyorum.

“Yavrucuğum sen kafes kuşusun, başka nerede yaşayabilirsin. Hem zaten hürsün, ben seni kafese kapatıp bırakmıyorum ki. Evin içinde istediğin gibi gezebiliyorsun, balkon kapımız senin için sürekli açık; bahçeye çıkıyorsun, hava alıyorsun. Sonra...”

“Bana bu kadarı yetmiyor artık. Bugün bahçede bir serçeyle tanıştım. Uzun uzun konuştuk. Görsen hâlime nasıl acıdı. Bana neler anlattı neler...”

Şu gri apartmanların ötesinde öyle bir dünya varmış ki... Rahat rahat kanat çırpabileceğim sonsuz mavilikte bir gökyüzü... Gökyüzüyle aynı renkte uçsuz bucaksız denizler... Çeşit çeşit, renk renk meyveler... Altın saçlı buğday tarlaları... Yemyeşil çayırlar ve o çayırlarda ötüşen çayır kuşları... Polat gibi pınarlar; serin gölgelikler, sıcak güneşler...

Bir de benim şu acınası dünyama bak. Dört duvar bir tavan. Ne kadar alçak bir gökyüzüm var Tanrım! Her şey ne kadar sahte, ne kadar yalan. Duvardaki manzara resminden, şu koltukların çiçeklerine kadar her şey kocaman bir yalancı dekor. Kafes aynasında gördüğüm suret bile bana ait değil. İnanmıyorum sana artık. Dostluğun, sevgin bile yalan, her şey yalan... Artık ne bu evi ne de senin dostluğunu istiyorum. Senden istediğim sadece hürriyetim ve de sonsuz gökyüzü. İzin versen de vermesen de ben o serçe ile gideceğim. Yolumuz burada ayrılıyor. Aslında bu günden gidecektim ama kursağımda lokman var, gönül hoşluğu içinde vedalaşmak, helalleşmek istedim.”

Bu sözler karşısında Süleyman'ın gözleri dehşetle büyüdü. İçini tanıdık bir hüznü kapladı. Terk edilmek alışı olduğu bir şeydi. İnsanlardan ümidini kesince bütün sevgisini ve ilgisini “Yâren” adını verdiği bu muhabbet kuşuna vermişti. Dünyayla tek bağı o idi. Evde bir ses, bir nefesti. Yalnızlığının müşterekiydi işte. Ama o gitmekten bahsediyordu. Asla izin vermeyecekti. Bu sefer terk edilmeyecekti. Kesin konuşacaktı. Kalbini ortaya koyacaktı. Gerekirse tehdit edecekti.

“Beni yalnız bırakacaksın öyle mi? Beni öldürmek midir niyetin Yâren? Kimim var şu köhne dünyada senden gayrı ha? Bütün sevgimi sana vermişken nedir sana yetmeyen? Kim esirgeyebilir seni benim kadar, kim sevebilir ha? Hayır, kesinlikle izin vermiyorum gitmene. Hiçbir yere gitmiyorsun, o kadar! Bu meseleyi ne sen söyledin ne de ben duydum. Bir daha o serçeyle görüşmeni istemiyorum. Hem sen bir serçe misin ki serçeyle dostluk kuruyorsun. Yabanın serçesiyle sen bir misin? Senin tek dostun benim, benim de sen. Bu mesele kapanmıştır. Bir daha bu konuyu açmayalım lütfen.

Süleyman, incitmekten korkarak Yâren'i avcuna aldı ve gagasından usulca öptü.

“Gidecek olursan ölürüm. Gitme ne olur!”

Yâren ikna olmuş gibiydi ama yüzü hâlâ asıktı. Hiçbir şey söylemeden Süleyman'ın avcundan usulca sıyrıldı. Birkaç kanat hareketiyle uçup kafesin üstüne kondu. Gözlerini kapadı ve serçe dostun bahsettiği o renkli dünyayı tatlı tatlı hayal etmeye başladı. İlk önce yeşil bir gölün sularında serinlerken buldu kendini. Sonra olgun bir dut tanesini dalında gagalarken... Ağzı sulandı birden. Gagasını şapırdattı. Gözlerini hafif aralayarak duvardaki manzara resmine baktı. Manzaranın içinden dere-nin şırıltısını duydu içinde. Gelinciklerin kokusunu içine çekti. Kafasını gövdesine iyice gömdü, zevkle kıvrandı.

Süleyman ertesi günün akşamında eve döndüğünde Yâren'i kafesinde bulamadı. Kafesin dibinde sadece birkaç mavi tüy vardı. Akşamdan tamamladığı yem ve su olduğu gibi duruyordu. Korkuyla diğer odalara koştu. Hepsini tek tek yokladı. Açık balkon kapısından bahçeye çıktı. Orada da bulamadı. Tekrar eve girdi. Şaşkınlıktan çekmecerlere, buzdolabına bile baktı. Başı döndü bir ara. Yığılıp kalacaktı nerdeyse. Evde olmadığına kanaat getirince gökyüzü geldi aklına. Koştu, pencereden boynunu uzattı. Yarı umut yarı korkuyla gökyüzünde Yâren'i aradı. Heyhat! Batmak üzere olan güneşten başka tek nesne görünmüyordu gökyüzünde. Dediğini yapmıştı Yâren. Gitmişti. Herkes gibi her şey gibi o da terk etmişti, terk edilmelerin alışığı Süleyman'ı.

Süleyman, fiskosun üstünde duran kafesi kucağına aldı. Koltuklardan birine yığıldı. Mavi tüylerden birini işaret parmağıyla başparmağı arasında nazikçe okşamaya başladı. Tutamadı gözyaşlarını. Hıçkıra hıçkıra ağladı. "Ah o lanet olası serçe!" diyordu. "Hep onun yüzünden, hep onun yüzünden!"

O gece balkon kapısını açık bıraktı. Nasıl olsa dönüp gelecekti. Bir muhabbet kuşu yabanda nasıl yaşardı. Hatasını anlayacak, mutlaka dönecekti. Yine eskisi gibi neşe içinde şakiyacaktı. Daha anahtarın sesini duyar duymaz onu kapıda karşılayacak, gelip omzuna konacaktı.

Vakit gece yarısını çoktan geçti. Yâren hâlâ dönmemişti. Plak döndürüp döndürüp aynı şarkıyı çalıyordu. "Pişman olur da bir gün dönersen bana geri..." Şimdicek içeri girirse... Asla kızmazdı, gücenikliğini bile belli etmezdi ona. Hiçbir şey olmamış gibi tutup gagasından

öper; sıcaklığını, tüylerinin yumuşaklığını hissederdi avuçlarında. Ne çok özlemişti. Ah bir dönse!

*

Yâren, serçe dostuyla birlikte o günün öğleninde evden ayrılmıştı. Şehrin griliğini geçtikten sonra bir çeşme başında az soluklanmışlar, buz gibi su içmişlerdi. Çeşmenin yalağına batıp çıkmışlar yaz sıcaklığında bir güzel serinlemişlerdi. Yâren gördüğü bu yeni dünya karşısında biraz şaşkın biraz tereddütlü en çok da mutlu idi. Gördüğü her ağacı, her çiçeği her kuşu tanımak istiyor; serçe dostunu sorularıyla bunaltıyordu.

Haziran ortalarıydı. Bahar yağmurların yeşerttiği çayırlar henüz kurumamış, buğday tarlaları ufaktan ufaktan biçilmeye başlamıştı. Dereler çağıl çağıl, kiraz ağaçları yükten boynunu bükmişti. Başkaca kuşlar, böcekler, kuzular... Her yerden ayrı bir bereket fişkırıyordu.

O günün akşamında bir zerdali dalında konaklamaya karar verdiler. Yâren, birkaç zerdalinin kırmızı yerlerinden gagaladı. Pek tatlıydı. Zaten kursağı öylesine dolmuştu ki neredeyse çatlayacaktı. Yorulduğunu hissetti. Kanat çırpılmaktan heba olmuştu. Uyumak için emin bir dal seçtiler. Uykuya varmadan evvel Yâren; evi, Süleyman'ı, kafesini, duvardaki manzara resmini düşündü. Çok üzülmüş müydü acaba Süleyman, onu evde göremeyince ne yapmıştı acaba? Çok da üstünde durmadı. Böcek sesleri ve su sesleri arasında tatlı bir uykuya vardı.

Ertesi günü yeni biçilmiş buğday tarlalarından dane toplamaya ayırdılar. Allah'ım bu ne mutluluktur. Kimseye ihtiyacın olmadan karnını doyurabilmek, sonsuz mavilikte kanat çırpılmak, kiraz ağaçlarının gölgesinde serinlemek, kaynağından su içmek...

Daha ertesi günü göl kenarına ayırdılar. Gölün kenarında rastladıkları bir karınca kolonisini yiyerek karınlarını doyurdular. Gölde bir güzel yıkandılar. Yârenin mavi tüyleri öyle parladı ki, bulutsuz gökyüzü gibi pırıl pırıl yandı.

Daha daha ertesi gün... Daha ertesi gün...

Günler böyle neşe ve bereket içinde geçiyordu. Kiraz savsa şeftali çıkıyor; şeftali savsa üzüm imdada yetişiyordu. Serçeyle Yâren'in dostluğuna herkes imreniyor, diğer kuşlar bu dostluğu için için kıskanıyordu.

Yâren'in güzelliği bütün kuşlar arasında dilden dile dolaşiyor, serçe ise bundan gizli bir mutluluk duyuyordu. Yâren âdeta o yöredeki kuşların varmak istedikleri Simurg'u hâline gelmişti.

Yâren, bu neşe ve gurur içerisinde evi ve Süleyman'ı çoktan unutmuştu. Haftada bir kez ya hatırlıyor ya hatırlamıyordu artık. Hatırlasa da öfke ve pişmanlıkla yâd ediyordu o berbat günleri.

Eylül sonlarıydı. Güzün ilk yağmuru yağdı o gece. Sabaha kadar ince ince, hiç kesilmeden... Yâren bir incir ağacına tüneyerek incir yaprağını şemsiye yaptı kendine. Yine de incir yaprağının kenarlarından süzülen sular tüylerini biraz ıslattı. Üşüdüğünü hissetti. Sabaha kadar hiç uyuyamadı. Serçe hiç etkilenmiş gibi görünmüyordu. Şaşırdı.

O yağmurlu gecenin sabahında güneş bir ara kendini gösterdi. Kursaklarında lokma yoktu. Serçe yiyecek aramaları gerektiğini söyledi. Muhabbet kuşu uçamayacak kadar yorgun ve uykusuz olduğunu söyledi. Serçe dostunu yiyecek bulmaya yalnız gönderdi.

Serçe akşama doğru sonra gagasında birkaç ekşimiş buğday tanesiyle döndü. Yâren bunlara tiksintiyle baktı. "Ben bunları yemem." dedi ve o gece de aç kaldı.

Gece, hava birden aydınlanmıştı. Yıldızlar göz kırpyordu uzaktan uzağa. Soğuktu. Sabaha karşı öyle bir kırağı düşmüştü ki, sanki kar yağmıştı. Yâren uyandığında bütün vücudunu uyuşmuş hissetti. Titriyordu. Gagaları makine gibi işliyordu. Öğleye doğru ancak kendine gelebildi. Çok açtı. Serçeye yiyecek bulmasını söyledi. Kendi kanat vuracak hâlde değildi yine.

Serçe gün batımına doğru ağzında ıslak bir anız parçasıyla döndü. Yâren açıklıktan bir iki geveledi fakat yiyemedi. "Süleyman" dedi içinden. "Ah Süleyman!" Kafesi, yemliği, suluğu... İlk defa pişmanlık duydu. Serçeye döndü:

"Sen bana sonbahardan hiç söz etmemiştin. Bana hep yazı anlattın. Aldattın beni. Senin dostluğun yerin dibine batsın. Senin yüzünden sıcacık yuvamdan oldum. Dönmek istiyorum ben yuvama."

Serçe daha bir de kış geleceğinden bahsedecekti ki vazgeçti. Manalı manalı gülümsedi. O da Yâren'e yüklendi:

“Senin dostluğun zoru görene kadar demek ki... Zaten dostluğa kıymet verseydin benim peşime düşüp Süleyman’ı terk etmezdin. Mavi, belli ki ihanetin rengi... Nereye gidersen git. Cehennem ol! Ben zaten kendi başımın derdine düşmüşüm.”

Yâren, serçenin bu aşığılamasına içerledi ama hiç karşılık vermedi. Onunla vedalaşmaya bile gerek duymadı. Pineklediği incir dalından öfkeyle havalandı ve şehrin griliğine doğru kanat çırpmaya başladı. Kanatlarında güneşi taşıyordu sanki. Öylesine yorgundu. “Süleyman” dedi, Süleyman pek sevinecekti döndüğüne. Özlediğini hissetti onu. Gidip konacaktı omuzlarına. Yüzünü galalayacaktı. Af dileyecekti kuşdilince. Yine serçeyle tanışmadan evvelki mutlu Yâren, mutlu Süleyman olacaktı. Çok açtı.

Yâren, şehrin ışıklarını takip ederek girdi şehre. Otuz altı sokak lambası saydıktan sonra kolayca buldu ayrıldığı evi. Evin lambaları yanıyordu. Sevindi. Süleyman evdeydi. Balkon kapısını yokladı. Kilitliydi. Oysa balkon kapısını hep açık tutardı Süleyman. Serçeyle de bu kapıdan çıkmışlardı. ”Ah o lanet olası serçe!” dedi. “Hep onun yüzünden.”

Lambası yanan odanın pervazına kondu. Gagasıyla camı tıklatacaktı. O anda içerden gelen sesle irkildi. Perde aralığından içeriyi süzdü. Kafes kendi kafesiydi ama; içinde dal yeşili bir muhabbet kuşu, neşe içinde şakıyordu.